

Nagy Gáspárnak

*Arcodon vascsizmák menetelnek kíméletlenül,
mégis szüntelen fénylik, abogy fénylett
akkor is, kilencvenhétben, mikor először
találkoztunk, két teljes napra, Szombathelyen,
reggelinél mellénk ült egy kultúrházi fejes,
akinek semmit sem mondott a neved
(tudatlan volt és dölyfös, már mindegy),
megkérdezte, mi a foglalkozásod,
s csak annyit feleltél: „Verseket írok”,
aztán kettesben maradtunk, s te élém
idézted kedvenced, Kormost és Attilát,
és ragyogott az arcod, mint most is, kilenc
esztendő múltán, a szenvedés maszkján
keresztül, napnyugta előtt még fölizzik,
lángol a kórházi vaságy,
a párna, a lepedő lángol.*